

НА МАКЕДОНИЯ

Даждъ имъ, Господи, по дѣ-
ламъ ихъ и лукавство начинаніи ихъ.

Псал. 24, стихъ 4.

Затворени храмове, бити владици,
Школа въвъ обори превърнати мръсни,
Юнаци въ прокуда иль въ смрадни тъмници,
Надъ всичко светò издевателства гнѣсни;

Надъ родното име, езикъ и завети —
Светинитѣ наши — покруси и гаври. . . ,
Плесници възъ братя на кръста распети,
Заплювки възъ нашѣ сияещи лаври;

Гонения безсрамни, безстидства нечути,
Гнетъ лютъ възъ душиѣ, триумфѣтъ на
мирака,
Следъ тежки неволи, неволи по-люти —
Света Македоніо, това ли дочека?

Дор' ний при Чаталджа съ напоръ
гороломенъ
Заприщяхме тока на ордитѣ диви —
Другъ врагъ — не! съюзникъ и братъ
вѣроломенъ! —
Вдлъба си зжбитѣ въ месата ни живи!

Търсихме приятель — издебна ни влѣхва,
Мислихме, че левъ е — излѣзе хиена!
Великата мисль — вечъ гавра. Издѣхва
Високъ идеалъ въ срамъ, подлостъ, измѣна!

О, сърби, погазихте клетви свещени
За братство! Безумци, днесъ гроба се рови